16/12/2021

Προς την ατελεύτητη ζωή

/ Γνώμες

Image not found or type unknown

Ένας άνθρωπος αθλούμενος στην καθαρτική και αγιαστική ταπεινοσύνη…

Βαθύτατα συγκινημένος καί ἔνδακρυς γιά τήν κοίμηση τοῦ Ἀδελφοῦ καί Συλλειτουργοῦ ἡμῖν γενομένου, ἀπευθύνω νοερά καί ὁλοκάρδια στήν λειτουργική συνεκφορά τοῦ Μητροπολίτου Γόρτυνος καί Μεγαλουπόλεως κυροῦ Ἱερεμίου. Συμπροσφέρω, μετά πάντων τῶν Ἀδελφῶν ἐν Κυρίῳ, τῶν συμμετασχόντων κατά τήν ἐξόδιο ἀκολουθία του, τό “θυμίαμα” ὁλοψύχων δεήσεων στόν κυριεύοντα τήν ζωή καί τόν θάνατο Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστό. Ἡ ἀπώλειά του εἶναι αἰσθητή, διότι οἱ διδαχές του, τά δημοσιεύματά του καί κυρίως ἡ ἐνάρετη ζωή καί πολιτεία του ἦταν χριστομίμητη. Τά ἐπίγεια συναθλήματα καί οἱ ὁριακές ταλαιπωρίες τῆς Ἐκκλησίας μας δέν θά τόν προβληματίσουν πλέον.

Λειτουργός τῆς θείας χάριτος τῶν μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας μας καί ἱερουργός τῶν εὐαγγελικῶν ἀρχῶν καί ἐνταλμάτων ἀδιαφιλονίκητος ἀγωνιζόταν νά ἐμπνεύσει μέ μιάν τελειούμενη ἐκκλησιαστική πληρότητα σέ ὅλη του τήν ἐπίγεια πορεία. Ἡ πορεία του στά ἐπέκεινα τῆς θείας βασιλείας, ἡ ἐπιπόθηση τῶν ὁποίων ἦταν τό κύριο μέλημά του καί ὁ μετριοπαθής ἀγώνας του τόν ἀνέδειξαν ἐκκλησιαστική προσωπικότητα πού νοημάτισε μέ τό πρίσμα τῆς αἰωνιότητος τήν πεζότητα καί τήν καθημερινότητα τῆς ζωῆς.

Καταβεβλημένος ζήτησε καί τοῦ ἔψαλλαν τήν Παράκληση στήν κατά χάριν Μητέρα πάντων, τήν Κυρία Θεοτόκο. Ἀπεβίωσε, ἐνῶ προσευχόταν πρός τήν Μητέρα τῆς ζωῆς του, ἐνῶ μάλιστα ψαλλόταν ὁ “εἰρμός τῆς ζωῆς του” πρός τόν Σωτήρα καί Κύριο: «Οὐρανίας ἀψῖδος, ὀροφουργὲ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας Δομῆτορ, σὺ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε»! Στή φιλανθρωπία Του ἐναπέθετε μετά τήν Θεοτόκο τήν πᾶσάν του ἐλπίδα. Ἡ λατρευτική του ἀγάπη πρός τόν Ἀρχηγό καί Τελειωτή τῆς πίστεώς μας ὁλοτελής, ἀμιλλώμενη τήν ἐκκλησιαστική αὐτοσυνειδησία αἰώνων (καί συνάμα ἡ πρός τούς ἀνθρώπους ἀγάπη του ἀξιοθαύμαστη, ὡσάν τῆς καρδιᾶς τίς παλμώδεις κινήσεις).

Ἀπεβίωσε τήν 14η πρός τήν 15η Δεκεμβρίου, προσκλίνας τήν κεφαλή καί παραδούς τό πνεῦμά του, μέσα στό κλίμα τῆς ΙΕ΄ τοῦ μηνός, ὁπότε ἑορτάζουμε τόν ἅγιο ἱερομάρτυρα Ἐπίσκοπο Ἐλευθέριο μέ τήν μάρτυρα μητέρα του Ἀνθία, καί σύν τοῖς ἄλλοις τήν χειροτονία τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου εἰς Ἐπίσκοπον Κωνσταντινουπόλεως. Δέν ξεύρω ἄν αὐτή ἡ εὐλογημένη σύμπτωση τιμᾶ τήν ἄθλησή του στήν ἀρχιερατεία καί πολύ πρό αὐτῆς τήν ἐκ παιδός ὀρφανία του. Πάντως ἔζησε ἐπισκοπούμενος παρά Κυρίου καί ἐπισκοπῶν λατρευτικά, κηρυγματικά καί ποιμαντικά τόν Ποιμένα καί Ἐπίσκοπο τῶν ψυχῶν μας, τόν Λόγο τοῦ Πατρός τόν ἀποκαλυπτόμενο στήν Π.Δ. ὡς Μεγάλης Βουλῆς Ἄγγελο, ὅπως Τόν ὑμνολογοῦμε αὐτόν τόν καιρό. Ἡ σημερινή μνήμη τοῦ προφήτου Ἀγγαίου τόν ὁποῖο ἐπίσης ἀνέλυσε καί παρουσίασε θεολογικά ὁ ἀπελθών καί κηδευόμενος Ἱεράρχης ἀποτελεῖ γιά μᾶς ἕνα σημεῖο εὐαρεστήσεως τῆς χορείας τῶν Πατριαρχῶν καί τῶν Προφητῶν καί τῶν Δικαίων, τῶν ὁποίων τήν μαρτυρία προεχόντως ἀνεζήτησε καί ἀνέλυσε καί δίδαξε καί κήρυξε καί συνέγραψε καί προέβαλε. Ἐπιποθῶν τόν Σωτήρα καί κηρύσσων τό ἐνιαῖο τῆς θείας Ἀποκαλύψεως, ὡς ἐμπειρικῆς φανερώσεως καί κοινωνίας καί ἐπιγνώσεως τοῦ Σωτῆρός μας Θεοῦ.

Πρός τό τελευταῖο ἱερό μυστήριο τῆς τελευτῆς καί τῆς κηδείας του ἀποτολμῶ ἐξομολογητικά νά περιγράψω ἀνθρωπίνως τήν εὐλογημένη μορφή του. Συγχωρῆστέ μου τό ἀφελές ἐπιπλέον, πού “σχεδιάζω” στόν καμβά τή μορφή τοῦ μακαρίου Ἱεράρχου καί τίς περί αὐτήν παραστάσεις τοῦ βίου του πού θά ἤθελα νά διασώσω καί νά τόν ἐνοπτρίζομαι σ᾽ αὐτές ὡσάν σέ καθρέπτη.

***

Ἕνας ἄνθρωπος παιδιόθεν πονεμένος καί πολύτλας…

Ἕνας ἄνθρωπος ἐξίσου ἀσκητικός ὅσο καί ἀποφασιστικός…

Ἕνας ἄνθρωπος ἀνυπόκριτος, εὐθύς καί διακριτικός...

Ἕνας ἄνθρωπος χρυσοστομικῆς παρομοιώσεως στό βίο καί τήν ἀφοβία...

Ἕνας ἄνθρωπος ταυτισμένος μέ τόν θρηνώδη Προφήτη τῆς ἀφοσιώσεώς του...

Ἕνας ἄνθρωπος βιβλικῆς μαθητείας καί κηρυγματικῆς μεταδόσεως...

Ἕνας ἄνθρωπος προσομιλῶν ἰσοβίως μέ τήν Διαθήκη τοῦ ζῶντος Θεοῦ...

Ἕνας ἄνθρωπος πολυτάλαντος, πολύπειρος καί πολλαπλῶς κατηρτισμένος...

Ἕνας ἄνθρωπος ἐμπνευσμένα κατηχητικός καί ἱεροκηρυκτικός...

Ἕνας ἄνθρωπος ἀρτιωμένος ἐπιστήμων καί πολυγράφος σημάντωρ...

Ἕνας ἄνθρωπος σωφρόνως μαχητικός καί ἀποφασιστικά μετριοπαθής...

Ἕνας ἄνθρωπος ἄπαυστα συναρπαστικός καί ἑλκυστικός διδάχος...

Ἕνας ἄνθρωπος ἀσίγαστης λατρευτικῆς εὐλάβειας καί ποιμαντορικῆς ἔμπνευσης...

Ἕνας ἄνθρωπος ἐκκλησιαστικῆς αὐτοσυνειδησίας καί ἀμετάθετης συνέπειας...

Ἕνας ἄνθρωπος ἀθλούμενος στήν καθαρτική καί ἁγιαστική ταπεινοσύνη...

Ἕνας ἄνθρωπος ἀκενόδοξης συναξαριακῆς συνέπειας...

Ἕνας ἄνθρωπος μαρτυρούμενος φιλόχριστος καί φιλάδελφος...

Ἕνας ἄνθρωπος μέ αὐθόρμητη ἡπιότητα καί ἱλαρότητα...

Ἕνας ἄνθρωπος λατρευτικά, διδακτικά, ποιμαντικά ἀρτιούμενος...

Ὁλοτελῶς στόν Σωτήρα προσβλέπων...

Ψυχωμένα ἐπισκοπῶν τήν Μητρόπολη...

Πολλούς θεοφρόνως ἁλιεύσας...

Ἀναριθμήτους καί πάμπλειστα καταρτίσας...

Ἐλεῶν καί τόν Ἐλεήμονα ἱλεούμενος...

Πρός μόνον χειραγωγῶν τόν πεποθημένον...

Νηπτικός καί λειτουργικός…

Διαλεκτικός καί ὑποδειγματικός…

Ἐξομολογητικός καί συναισθαντικός…

Δεητικός καί προσευχητικός…

Ἀκοίμητος καί ἀκάματος, ὥς τήν ὕστατη κοίμηση…

Ἐκκλησιάζων τό πλήρωμα…

Τό “Πιστεύω” συνομολογῶν, τήν Παντάνασσα ἱκετεύων…

***

Οὔτε ἀλάθητος ἦταν οὔτε θέλουμε νά τόν παραστήσουμε ὡραϊσμένο. Εἶχε τήν λεβεντιά τῆς μετάνοιας γιά τά ἐνθουσιώδη του λάθη ἑνός καθοδηγημένου ἐνθουσιασμοῦ. Πιό πολύ ὅμως διέθετε τήν ἀρχοντιά ὄχι τῆς ἐγωιστικῆς μεταμέλειας, ἀλλά τῆς τρισευλογημένης ἐκκλησιοπρεποῦς μετάνοιας, τῆς εἰλικρινοῦς (καί κατά τοῦτο ὁλοτελοῦς) εὐαρεστήσεως στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καί δι᾽ αὐτῆς στό Χριστό τῆς Ἐκκλησίας, στήν μόνη Κεφαλή τοῦ μόνου σώματος.

“Διά τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας”. Διέφυγε ἀπό τούς τόσους ποιμαντορικούς κόπους καί μᾶς ἀφῆκε τό μερίδιο τοῦ συναγωνισμοῦ του. Διέφυγε κι ἀπό τούς ἀγῶνές του νά κρατηθεῖ καί νά κρατήσει σέ ἕνα ὅριο Συνοδικῆς εὐπρέπειας τήν ἐκκλησιαστική αὐτοσυνειδησία πού τόσοι ἀφελῶς καταφρονοῦν στίς μέρες μας ἀπό ζῆλο οὐ κατ᾽ ἐπίγνωσιν. Ὀρφανός ἐκεῖνος ἀπό τήν βρεφική του ἡλικία, μέ μιά μάνα ἡρωΐδα νά δουλεύει καθαρίστρια σέ σχολεῖο γιά νά τόν ἀναθρέψει, στάθηκε πάντοτε ἀνθρώπινος, σεμνός, μετριόφρων, προσηνής, γλυκύς, παρ᾽ ὅλη τήν παιδεία καί τήν ἀναγνώρισή του. Παραμέρισε τόν πολύν ζῆλο καί ἀφοσιώθηκε στήν σώφρονα καί διακριτική ἱεροκηρυκτική διακονία τῆς Ἐκκλησίας. Ἱεροπρεπῶς ἀφοσιωμένος στή λατρεία τοῦ Θεοῦ, αὐτό ἐπάσχισε νά μεταδίδει πάντοτε, εἴτε ἀπό τόν ἄμβωνα, εἴτε ἀπό τά ἔδρανα, προπαντός μέ τήν ἀσκητική του βιοτή καί τήν λατρευτική του ὁλοπροσφορά. Ὅλη του ἡ ζωή καί ὁ λόγος, ὅλη του ἡ παρουσία καί ἡ παρρησία, ἦταν ἀπολογισμός λατρείας τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ μας, μιά ζωή θεολογίας καί μιά θεολογία βιουμένη, λειτουργική. Χωρίς νά φαίνεται καί χωρίς νά κρύπτεται, μιά ἰσορροπημένη συνανθρώπινη, συνεκκλησιασμένη, συνεπισκοπική, συνοδική εὐδρομία.

Διατηρῶ στή μνήμη μου τήν συμπαράστασή του, ἐπί τῶν ἡμερῶν τῆς ἐναθλήσεως

στή Λάρισα. Καί πολύ ἀργότερα ἀποθαύμασα τήν περισσή του εὐλάβεια πρός τούς Νεοφανεῖς Ἁγίους Ραφαήλ, Νικόλαο καί Εἰρήνη, τήν θαυμαστή ἀποκάλυψη τῶν ὁποίων ἐνδιαφερόταν καί ἐμμελετοῦσε στό βιβλίο μου "Ἡ ζωή ἐκ τάφων" και κυρίως στό νεότερο ἔργο μου "Ἡ ἀποκάλυψη καί οἱ ἐμφανίσεις τῶν νεοφανῶν Μαρτύρων Ραφαήλ, Νικολάου καί Εἰρήνης". Ὁ ἴδιος μοῦ εἶχε διηγηθεῖ ὅτι, μεταβαίνοντας ἀπό τή Μεγαλόπολη στή Δημητσάνα γιά κάποια ὑποχρέωση, λησμόνησε τό βιβλίο στήν ἄλλη κωμόπολη. Καί ἔστειλε τόν ὁδηγό νά τό παραλάβει καί νά τοῦ τό μεταφέρει αὐθημερόν, ὥστε νά συνεχίσει τήν ἀνάγνωση! Αὐτό καί μόνο ἔδειχνε τήν περίσσια εὐλάβεια πού διέθετε γιά τίς Συναξαριακές μορφές καί, ὅπως μοῦ ἔλεγε, τήν διακρίβωση σ᾽ αὐτήν τήν ἐκφαντορική ἱστορία μιᾶς ἀναλογίας πρός τίς περιφανεῖς θεῖες ἀποκαλύψεις τῆς Παλαιᾶς καί τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Αὐτές οἱ λιτές, μά τόσο χαρακτηριστικές μαρτυρίες, σέ συνδυασμό μέ τίς σπουδαῖες μαρτυρίες τοῦ Σεβασμιωτάτου Ναυπάκτου & Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱεροθέου καί τίς ἀξιοσημείωτες δηλώσεις τῶν τοπικῶν πολιτικῶν παραγόντων, στεφανώνουν τήν εὐλογημένη μορφή καί τό σεπτό σκήνωμα τοῦ μακαριστοῦ Ἀδελφοῦ κυροῦ Ἱερεμίου. «Ἀρεστή γάρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχή αὐτοῦ».

†Ὁ Γουμενίσσης, Ἀξιουπόλεως & Πολυκάστρου Δημήτριος